

Не дозволю собі дражнити

Одного разу засмучений Віслючок прийшов до мами. Сльози от-от були готові политися з його оченят. Нещодавно Віслючкова родина оселилася на новому місці, і малюк ще не знав нікого з місцевих дітлахів.

— Що трапилось? — стурбовано запитала мама.

— Мене всі дражнять, — відповів Віслючок.

— А як саме тебе дражнять? — уточнила мама.

— Кажуть на мене «вухастий», а ще «Віслючок — товстий бочок», — проказав малюк і голос його затремтів.

— А що робиш ти, коли тебе дражнять? — продовжувала розпитувати мама Ослиця.

— А що я можу зробити? Просто мовчки йду від образників. А потім сумую на самоті, — зізнався Віслучок.

Мама ніжно погладила його по голівці.

— Чому мене ображають? — спитав Віслючок. — Хіба я зробив щось погане?

Сумна сльоза скотилася по його щоці.

— Ні, любий. Це не тому, що ти поганий, негарний чи нерозумний. Просто всі ми різні: маємо різну зовнішність і різні характери, а ці дітлахи тебе ще не знають, — відповіла мама Ослиця. — Колись і мене дражнили.

— Невже? Як? — зацікавився малюк.

— «Довговухою» дражнили, «товстункою» — усміхнулася мама. — Спочатку я вирішила не зважати на своїх кривдників.

— І вони перестали дражнитися? — з надією запитав Віслючок.

— Ні, — мовила мама. — Натомість мені ставало дедалі неприємніше. Тоді я почала дражнити їх у відповідь.

— І це допомогло? — зрадив Віслючок.

— Ні, — знову сказала мама. — До того ж я зрозуміла, що стаю такою, як вони.

— І що ти зробила? — спитало маля.

— Я перестала ображатися, більше не тікала від них і показала, що я розумна та сильна. Я всміхалася у відповідь кривдникам. Тоді образи й закінчилися.

